វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា

បទបញ្ជា/៣០ បប/២៥ ធ្នូ ១៩៩៧/

ស្តីពី ការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ

ចំពោះ

- ឯកឧត្តម ឧបនាយករដ្ឋមន្ត្រី ទេសរដ្ឋមន្ត្រី រដ្ឋមន្ត្រីគ្រប់ក្រសួង
- ឯកឧត្តម រដ្ឋលេខាធិការគ្រប់ក្រសួង គ្រប់រដ្ឋលេខាធិការដ្ឋាន
- ឯកឧត្តម ប្រធានគ្រប់ស្ថាប័ន
- ឯកឧត្តមតំណាងប្រតិភូរាជរដ្ឋាភិបាល និងអភិបាលគ្រប់ខេត្ត-ក្រុង
- ដោយច្បាប់ស្តីពីការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋកំពុងតែត្រូវបានរៀបចំ និងកែសំរួលឡើងវិញ ដើម្បីដាក់ ជូនសភាអនុម័តនាពេលខាងមុខ
- ដោយពិនិត្យឃើញមានការអនុវត្តខុសឆ្គងខ្លះក្នុងការគ្រប់គ្រង និង ចាត់ចែងលើទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋដែល ស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់បណ្តា ក្រសួង-ស្ថាប័ន និងខេត្ត-ក្រុង

រាជរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាដាក់ចេញនូវបទបញ្ជានេះ សំរាប់អនុវត្តចំពោះមុខរហូតដល់ ច្បាប់ស្តីពីការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋត្រូវបានប្រកាសឱ្យប្រើជាផ្លូវការ ។

១- ការប្រគល់ និងការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ

រាល់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋទាំងឡាយដែលកំពុងស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រង ថែរក្សា និងប្រើប្រាស់របស់ក្រសួង ខេត្ត-ក្រុង សហគ្រាសសាធារណៈ ឬស្ថាប័នផ្សេងៗ ដែលហៅថាអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់រដ្ឋ។ រដ្ឋប្រគល់តែសិទ្ធិប្រើប្រាស់ គ្រប់គ្រង និងថែរក្សាតែប៉ុណ្ណោះ ហើយសិទ្ធិនេះអាចហូតយកវិញពេលណាក៏បាន។ អាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ គ្មានសិទ្ធិប្រគល់កម្មសិទ្ធិ លក់ ជួល ផ្ទេរ ដោយមិនគោរពតាមបែបបទដូចមានចែងក្នុងបទបញ្ជា នេះឡើយ ។

២- ការធ្វើសារពើភ័ណ្ឌនៃទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ទទួលខុសត្រូវធ្វើឱ្យបានសំរេចនូវបញ្ជីសារពើភ័ណ្ឌប្រចាំឆ្នាំនៃទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ បញ្ជីសារពើភ័ណ្ឌនេះ ត្រូវមានជាអាទិ៍ ការកត់សំគាល់ឈ្មោះអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ប្រភេទ និងលក្ខណៈសំខាន់ៗ ព្រមទាំងទីតាំងភូមិសាស្ត្រនៃទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះ ។

អាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ត្រូវសហការធ្វើឱ្យបានសំរេចនូវបញ្ជីសារពើភ័ណ្ឌនេះ ហើយត្រូវស្រង់បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះ តាមគំរូដែលក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ បញ្ជូនមកឱ្យ ។

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ត្រូវធ្វើបញ្ជីសារពើភ័ណ្ឌប្រចាំឆ្នាំរបស់អាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋជូនទីស្តីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រីដើម្បីពិនិត្យ និងបញ្ជាក់ ។

៣- ការលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ

ការលក់ ជួល ដោះដូរ ត្រូវហាមជាដាច់ខាតចំពោះចលនទ្រព្យ និងអចលនទ្រព្យ ដែលមានលក្ខណៈ ជាបេតិកភ័ណ្ឌវប្បធម៌ជាតិ ហើយដែលបានទទួល ការការពារដោយព្រះរាជក្រមលេខ ០១៩៦/២៦ ចុះ ថ្ងៃទី២៥ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩៦ ស្តីពីកិច្ចការពារបេតិកភ័ណ្ឌវប្បធម៌ ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ដោយរក្សាទុកនូវបទប្បញ្ញត្តិខាងដើម ការលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋនឹងអាចធ្វើបានតែល័ក្ខខ័ណ្ឌដូចមានកំណត់ ខាងក្រោមនេះ :

៣.១- ការអនុញ្ញាតឱ្យលក់

១/ការលក់ អចលនទ្រព្យ ត្រូវអនុញ្ញាតដោយសេចក្ដីសំរេចរបស់ :

- នាយករដ្ឋមន្ត្រី តាមសំណើរួមរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុនិងអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ឬទីស្ដីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រីចំពោះការលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋដែលមានតំលៃទាបជាងឬស្មើ ១.០០០ លាន រៀល ។
- គណៈរដ្ឋមន្ត្រី តាមសំណើរួមរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ និងអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រពសម្បត្តិរដ្ឋ ឬទីស្ដីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រី ចំពោះការលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋដែលមានតំលៃ លើសពី ១.០០០ លានរៀល ។

២/ការលក់ចលនទ្រព្យ ត្រូវបានស្នើឡើងដោយអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋនេះ ហើយអនុវត្តទៅតាមការកំណត់របស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ។

៣.២- បែបបទនៃការលក់

ការលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ត្រូវប្រព្រឹត្តទៅតាមនីតិវិធីដេញថ្លៃ ។

១/ការដេញថ្លៃនេះ អាចនឹងចាត់ចែងតាមទំរង់ :

- ដេញថ្លៃជាលក្ខណៈអន្តរជាតិ ឬលក្ខណៈជាតិ ដោយចំហរ
- ការពិគ្រោះថ្លៃជាលក្ខណៈអន្តរជាតិ ឬលក្ខណៈជាតិ
- ការដេញថ្លៃលក់ជាសាធារណៈដោយផ្ទាល់មាត់ ។

២/ការលក់អាចប្រព្រឹត្តតាមវិធីចរចាដោយមិនបាច់ដេញថ្លៃ ចំពោះករណីដូចតទៅ :

- ការដេញថ្លៃជាសាធារណៈពុំបានលទ្ធផល
- ទ្រព្យនេះជាវត្ថុចាំបាច់ ដើម្បីបំពេញបេសកកម្មណាមួយជាសេវាសាធារណៈ ឬដើម្បីបំរើផលប្រយោជន៍រួម ។
- ការលក់ទ្រព្យសម្បត្តិនេះ ជាល័ក្ខខ័ណ្ឌចាំបាច់តំរូវឱ្យអ្នកទិញទទួលទិញយក ។
- លក្ខណៈពិសេសនៃទ្រពសម្បត្តិនេះ តំរូវឱ្យអ្នកទទួលទិញមានគុណសម្បត្តិសមស្របតាមលក្ខណៈពិសេសនេះ ។
- ចំនួនទឹកប្រាក់នៃការលក់នេះ មិនលើសពីទឹកប្រាក់ដែលបានកំណត់ដោយសេចក្ដីសំរេចរបស់រដ្ឋមន្ត្រី ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ។

៣/ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុត្រូវរៀបចំបែបបទនិងបទបញ្ជាផ្សេងៗនៃការដាក់ឱ្យអនុវត្តការដេញថ្លៃ

៤/ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ និងអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ឬគណៈកម្មការចំពោះកិច្ចមាន ភារកិច្ចរួមគ្នាចាត់ចែងការដេញថ្លៃអចលនទ្រព្យនេះ ។

៥/អាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ មានភារៈចាត់ចែងការដេញថ្លៃលក់ចលនទ្រព្យ ។

៦/ឯកសារនៃការដេញថ្លៃ ត្រូវរៀបចំដោយអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ហើយត្រូវបានទទួលការយល់ព្រមពីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ។ ការបើកលទ្ធផលដេញថ្លៃ និងការវាយតំលៃ ត្រូវធ្វើឡើងដោយគណៈកម្មការមួយ ដែលតែងតាំងដោយអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រពសម្បត្តិរដ្ឋនោះ ហើយត្រូវមាន តំណាងរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុនិងទីស្ដីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រីចូលរួម ។

៣.៣- ទំរង់បែបបទនៃការលក់

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

លិខិតលក់អចលនទ្រព្យ ត្រូវចុះហត្ថលេខាដោយអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ដោយរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ និង ដោយរដ្ឋមន្ត្រីផ្សេងទៀតដែលមានបទប្បញ្ញត្តិ និងលិខិតបទដ្ឋាន ប្រគល់សិទ្ធិពីរាជរដ្ឋាភិបាលឱ្យចុះហត្ថលេខាលើលិខិតលក់នេះដែរ។ អ្នកទទួលទិញត្រូវយកលិខិតនេះ ទៅអង្គភាពពាក់ព័ន្ធដើម្បីធ្វើកម្មសិទ្ធិ។ សោហ៊ុយទាំងអស់ជាបន្ទុករបស់អ្នកទទួលទិញ។

លិខិតនៃការលក់ចលនទ្រព្យ ដែលមានក្នុងបញ្ជីអនុញ្ញាតពីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ត្រូវចុះហត្ថលេខាដោយអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ និងត្រូវជូនពត៌មានពីការលក់នេះ ទៅក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ។

លិខិតណាដែលមិនឆ្លើយតបទៅនឹងនីតិវិធីដូចមានចែងខាងលើ ក្រោយបទបញ្ញានេះចូលជាធរមាន ត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ។

៣.៤- ចំណូលបានមកពីការលក់

ចំណូលនៃការលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ត្រូវចាត់ទុកជាចំណូលថវិការដ្ឋក្នុងខ្ទង់ចំណូលជាមូលធន។

ការជំរះបញ្ជី និងការប្រមូលចំណូលបានមកពីការលក់នេះ ត្រូវអនុវត្តតាមបទប្បញ្ញត្តិដែលមានចែងក្នុង ច្បាប់ហិរញ្ញវត្ថុ និងប្រព័ន្ធថវិការបស់រដ្ឋមានន័យថា ចំណូលត្រូវបង់ចូលគណនីរបស់រតនាគារ។

៤- ឯកជនភាវូបនីយកម្ម

ការលក់ សម្បទាន ឬការជួលសហគ្រាសសាធារណៈក្នុងក្របខ័ណ្ឌឯកជនភាវូបនីយកម្ម ត្រូវប្រព្រឹត្តទៅស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃជំពូក៤ នៃព្រះរាជក្រមលេខៈ ១១ នស៩៤ ចុះថ្ងៃទី៣១ ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៩៤ ស្តីពីច្បាប់ហិរញ្ញវត្ថុសំរាប់ការគ្រប់គ្រងឆ្នាំ១៩៩៥ ព្រមទាំងបទប្បញ្ញត្តិដទៃទៀត ស្តីពីការអនុវត្តព្រះរាជក្រមនេះ។

អាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ត្រូវតែគោរពតាមនីតិវិធីដែលកំណត់ដោយបទប្បញ្ញត្តិខាងលើ។

៥- ការប្រើប្រាស់ ការកាន់កាប់ និងការធ្វើអាជីវកម្មឯកជននៃទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ

៥.១- សម្បទានសំរាប់សេវាសាធារណៈ ឬសម្បទានសំរាប់សាធារណការ

សម្បទានិកសេវាសាធារណៈ ឬសម្បទានិកសាធារណការអាចទទួលសិទ្ធិប្រើប្រាស់កាន់កាប់ និងធ្វើអាជីវកម្មទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ។

សិទ្ធិនេះកើតចេញពីកិច្ចសន្យាផ្តល់សម្បទាន ឬលិខិតគតិយុត្តិផ្សេងមួយដោយឡែក។ កិច្ចសន្យា ឬលិខិតគតិយុត្តិនេះ ត្រូវមានការអនុម័តយល់ព្រមពីអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ និងពីរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋ កិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ។

ពេលចប់សម្បទានទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋដែលពាក់ព័ន្ធ ត្រូវប្រគល់ត្រឡប់ជូនរដ្ឋវិញ។

៥.២- ការអនុញ្ញាតឱ្យប្រើប្រាស់ ឬកាន់កាប់ជាអាជីវកម្ម ឬមិនអាជីវកម្ម

អាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋអាចអនុញ្ញាតឱ្យគិតកំរៃ ឬពុំគិតកំរៃពីតតីយជនណាដែលយកទ្រព្យសម្បត្តិនោះទៅធ្វើអាជីវកម្ម ឬមិនធ្វើអាជីវកម្ម។ តែការអនុញ្ញាតទាំងនេះ ត្រូវគោរពតាមបទប្បញ្ញត្តិ ឬបទបញ្ជាទាំងឡាយពាក់ព័ន្ធនឹងកម្មវត្ថុនេះ។

ប្រការខាងលើនេះត្រូវអនុវត្តចំពោះ :

- សិទ្ធិប្រើប្រាស់ផ្លូវ ស្ពាន ចំណត
- អាករដែលបានមកពីអ្នកប្រកបមុខរបរ (អ្នកដឹកជញ្ជូនជាសាធារណៈ អ្នកលក់ដូរចល័ត ។ល ។)
- អនុញ្ញាតឱ្យប្រើប្រាស់លើផ្លូវសាធារណៈ និងអ្វីដែលចំណុះឱ្យផ្លូវទាំងនោះ ដែលបានយល់ព្រមឱ្យប្រើប្រាស់ជាឯកជន : ការសង់តូបលក់ដូរ ឬស្ថានីយសេវាកម្ម ការតាំងផ្លាកផ្សព្វផ្សាយដំណឹង ។ល ។

ការអនុញ្ញាតនេះ ត្រូវចែងនៅក្នុងសៀវភៅបន្ទុក និងត្រូវបង់ពន្ធអាករផង។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

ដោយមានការយល់ព្រមពីរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ពន្ធអាករត្រូវបានអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋប្រមូលដោយផ្ទាល់ ប្រសិនបើអាជ្ញាធរនោះមានស្វ័យភាពថវិកា។ ក្នុងករណីផ្ទុយពីនេះ ពន្ធអាករនោះត្រូវបង់ចូលថវិការដ្ឋ។

៥.៣- ការអនុញ្ញាតឱ្យជួល ឬសម្បទាន

ក- ការអនុញ្ញាតឱ្យជួល ឬសម្បទាន

- ការជួល ឬសម្បទាន អាជីវកម្មព្រៃឈើ រ៉ែ អាកាសយានដ្ឋាន កំពង់ផែ បណ្ដាញទូរគមនាគមន៍ អយស្ម័យយាន និងសម្បទានដី ត្រូវមានគោលការណ៍ពីរ :
    - នាយករដ្ឋមន្ត្រី តាមសំណើរួមរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ និងអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ឬទីស្ដីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រី ចំពោះការជួលអចលនទ្រព្យដែលមានតំលៃប្រចាំឆ្នាំទាបជាងឬស្មើនឹង ៣០០ លានរៀល
    - គណៈរដ្ឋមន្ត្រី តាមសំណើរួមរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ និង អាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ឬទីស្ដីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រី ចំពោះការជួលអចលនទ្រព្យដែលមានតំលៃប្រចាំឆ្នាំខ្ពស់ជាង ៣០០ លានរៀល។
- ការជួល ឬសម្បទានផ្សេងៗទៀត ហើយជាអាទិ៍ការជួលឬសម្បទានដែលទាក់ទងទៅនឹងអាជីវកម្មឡូត៍នេសាទ កំពង់ចំលង ផ្សារសាធារណៈ ចំណតរថយន្ត ។ល។ ត្រូវមានសេចក្ដីសំរេចរបស់ក្រសួង សេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ។

ប្រការទាំងឡាយដូចមានចែងខាងលើនេះ មិនមានអានុភាពលើបទប្បញ្ញត្តិនៃអនុក្រឹត្យ ឬលើសេចក្ដីសំរេចណាមួយ ដែលចែងអំពីភារកិច្ចរបស់គណៈកម្មការចំពោះកិច្ចនានា ដែលតែងតាំងដោយរាជរដ្ឋាភិបាល។ ក៏ប៉ុន្តែ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ត្រូវតែចូលរួមក្នុងគ្រប់ករណីនៃការសំរេចជួល ឬ សម្បទាននេះ។

ខ- បែបបទនៃការជួល ឬសម្បទាន

សម្បទាន ឬការដាក់ឱ្យជួលទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ត្រូវធ្វើឡើងតាមរយៈការដេញថ្លៃ។

១- ការដេញថ្លៃនេះ អាចនឹងចាត់ចែងតាមទំរង់ :

- ដេញថ្លៃជាលក្ខណៈអន្តរជាតិ ឬលក្ខណៈជាតិដោយចំហរ
- ការពិគ្រោះជាលក្ខណៈអន្តរជាតិ ឬលក្ខណៈជាតិ
- ការដេញថ្លៃជាសាធារណៈដោយផ្ទាល់មាត់

២- សម្បទាន ឬការជួលអាចប្រព្រឹត្តតាមវិធីចរចាដោយមិនបាច់ដេញថ្លៃ ចំពោះករណីណាមួយដូចតទៅ :

- ការដេញថ្លៃជាសាធារណៈពុំបានលទ្ធផល។
- ទ្រព្យនេះជាវត្ថុចាំបាច់ដើម្បីបំពេញបេសកកម្មណាមួយជាសេវាសាធារណៈ ឬដើម្បីបំរើផលប្រយោជន៍រួម។
- ការជួលទ្រពសម្បត្តិនេះជាលក្ខខ័ណ្ឌចាំបាច់តំរូវឱ្យអ្នកជួល ឬសម្បទានិកទទួលយក។
- លក្ខណៈពិសេសនៃទ្រព្យសម្បត្តិនេះ តំរូវឱ្យអ្នកទទួលជួល ឬសម្បទានមានគុណសម្បត្តិសមស្របតាម នឹងលក្ខណៈពិសេសនេះ។
- ចំនួនទឹកប្រាក់កំរៃ ឬថ្លៃឈ្នួលមិនលើសពីទឹកប្រាក់ដែលបានកំណត់ដោយសេចក្ដីសំរេចរបស់រដ្ឋមន្ត្រី ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ។

៣- ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ត្រូវរៀបចំបែបបទនិងបទបញ្ជាផ្សេងៗនៃការដេញថ្លៃ។

៤- អាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋមានភារកិច្ចចាត់ចែងការដេញថ្លៃ។ ឯកសារដេញថ្លៃត្រូវរៀបចំ ដោយអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ហើយត្រូវបានយល់ព្រមពីរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ។ ការបើកលទ្ធផលដេញថ្លៃ និង ការវាយតំលៃ ត្រូវប្រតិបត្តិដោយ

Downloaded from http://www.khmerlaws.com

គណៈកម្មការមួយដែលតែងតាំង ដោយអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ហើយត្រូវមានតំណាងរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ និងតំណាងទីស្ដីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រីចូលរួម។

គ- លិខិតនៃការជួល ឬសម្បទាន

លិខិតនៃការជួល ឬសម្បទានអចលនទ្រព្យរបស់រដ្ឋត្រូវចុះហត្ថលេខាដោយអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ និងដោយរដ្ឋមន្ត្រីផ្សេងទៀតដែលមានបទប្បញ្ញត្តិ និងលិខិតបទដ្ឋានប្រគល់សិទ្ធិពីរាជរដ្ឋាភិបាលឱ្យចុះហត្ថលេខាលើលិខិតនៃការជួល ឬសម្បទានអចលនទ្រព្យនេះដែរ ហើយត្រូវបញ្ជាក់ពីរដ្ឋមន្ត្រី ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ។

លិខិតនៃការជួល ឬសម្បទានចលនទ្រព្យរបស់រដ្ឋ ដែលមានក្នុងបញ្ជីអនុញ្ញាតពីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និង ហិរញ្ញវត្ថុ ត្រូវចុះហត្ថលេខាដោយអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ហើយត្រូវបញ្ជូនមកក្រសួង សេដ្ឋ-កិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុពីការជួលនេះ ដើម្បីជាពត៌មានសំរាប់តាមដាន។

លិខិតណាដែលមិនឆ្លើយតបទៅនឹងបទប្បញ្ញត្តិដូចមានចែងខាងលើ ក្រោយពីបទបញ្ជានេះចូលជាធរមានត្រូវ ទុកជាមោឃៈ។

ឃ- ចំណូលបានមកពីការជួល ឬសម្បទាន

ប្រាក់កំរៃ ឬប្រាក់ថ្លៃឈ្នួលបានមកពីការជួល ឬសម្បទានទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ ត្រូវចាត់ទុកជាជំណូលថវិកា រដ្ឋក្នុងខ្ទង់ចំណូលទ្រព្យរដ្ឋ។

ការជំរះបញ្ជីនិងការប្រមូលចំណូលបានមកពីការជួលនេះ ត្រូវអនុវត្តស្របតាមបទប្បញ្ញត្តិដូចមានចែង ក្នុងច្បាប់ហិរញ្ញវត្ថុនិងប្រព័ន្ធថវិការដ្ឋ។

ប្រសិនបើអត្ថបទច្បាប់ ឬបទប្បញ្ញត្តិអនុញ្ញាតឱ្យអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋអាចនឹងប្រមូលចំណូលដោយផ្ទាល់ ក្នុងករណីផ្ទុយពីនេះ ចំណូលត្រូវបង់ចូលក្នុងថវិការដ្ឋ។

៥.៤- លំនៅដ្ឋានសំរាប់មន្ត្រីរាជការ

មន្ត្រីរាជការក្នុងឋានៈជាអ្នកបំរើសេវាសាធារណៈ អាចត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យស្នាក់នៅក្នុងគេហដ្ឋាន ដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋ។

គេហដ្ឋានដែលជាទ្រពសម្បត្តិរដ្ឋនេះនឹងត្រូវដកហូតយកវិញនៅពេលចប់ពីតំណែង។

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ត្រូវរៀបចំបែបបទ និងល័ក្ខខ័ណ្ឌនៃការអនុញ្ញាតស្នាក់នៅនេះ។

Downloaded from http://www.khmerlaws.com